

34 / VAŠE VIANOČNÉ PRÍBEHY

KAŽDÝ ROK PRINÁŠAJÚ VIANOCE NOVÝ PRÍBEH, KTORÝ JE POZNAČENÝ NEOBYČAJNOU UDALOSŤOU

Neobyčajné Vianoce

Výzva *Katolíckych novín* mala u vás veľký úspech. Srdečne ďakujeme všetkým, ktorí sa podelili nielen s nami, ale aj s ďalšími čitateľmi o svoje neobyčajné Vianoce. Každého z vás, kto sa zapojil do výzvy *KN*, odmeníme malou pozornosťou. Prečítajte si skutočné životné príbehy našich čitateľov.

Dar pre nemocnú mamičku

Mamička bola na návšteve u brata – lekára. Začiatkom decembra mi brat zavolať, že sa má zle. Išli sme po ňu, zaviezli ju do liečebne pre dlhodobo chorých, kde som v tom čase pracoval. Zistili sme, že trpí onkologickým ochorením a má metastázu v pečeni.

Vela som premýšľal, čím by som mamičke urobil na Vianoce radosť. Nakoniec som sa rozhodol, že dám za ňu odslúžiť svätú omšu. Na Vianoce ju slúžil dnes už nebohý pán farár Maximilián Špes. Po Vianociach sa jej zdravotný stav zlepšil. V januári absolvovala vyšetrenia vo Fakultnej nemocnici v Banskej Bystrici, ale metastázu v pečeni už nenašli. Potom ešte žila desať rokov a ako deväťdesiatročná zomrela. Takto Boh účinkoval v mojom živote.

PETER ORTANČÍK

Betlehenské svetlo

Na Štedrý deň popoludní si naši známi prišli k nám po betlehenské svetlo. Mama im ho niesla k bráne a vtedy sa to stalo. Pošmykla sa, spadla, ale „svetielku“ sa nič nestalo. Utekal som jej pomôcť. Noha opuchla a povedala mi, že na polnočnú nepôjde. Jednoducho, že neprejde. Zatelefonoval som známej pani doktorke, ktorá mi prisľúbila pomoc. Povedala, že na Božie narodenie ju zoberie do nemocnice na röntgen. Vtedy som si uvedomil, že to bude náročné. Otec chorý na posteli, mama s boľavou nohou, a aby som nezabudol, ako orgánistu ma čakali dve polnočné sväté omše.

Ludia si vo sviatočnej atmosfére ani nevšimli, že mama nie je v kostole. Nikomu som o tom nehovoril, ale vnútri som cítil pokoj. Boží pokoj. Cítil som, že Pán Boh nás navštívil, ale dal nám silu a neopustil nás.

Popoludní 25. decembra vzala pani doktorka mamu do nemocnice, kde sa potvrdila zlomenina členka a bola potrebná okamžitá operácia. Mama sa vrátila z nemocnice až na Silvestra. Mnohí sa až po sviatkoch dozvedeli, čo je s „Marienkou“. A betlehenské svetlo svietilo u nás doma do Nového roka.

Veru. Vianoce 2016 boli pre našu rodinu vskutku neobyčajné.

MIROSLAV SLIVKA

Prvá fotografia

Etela Ocilková, rehoľná sestra z Kongregácie školských sestier svätého Františka, si spomína na svoju prvú fotografiu. Vznikla pri vianočnom stromčeku v novom dome. Na fotke je s rodičmi Jánom a Martou a sestrou Vlastou.

Báseň:

Svätvečer zlietol na strechy biele.
Svätá noc tíško v kraj náš sa stieľa.

Svätá noc tíško na zem si sadá,
do chalúp, do srdc cestičku hladá.

Cestičku hľadá pre Božie Dieťa,
o chvíľu z neba anjeli zletia.

Anjeli zletia s Ježiškom spolu,
prijmite ho s vrúcnosťou k stolu.
Prijmite ho a proste vrele,
aby nám chránil Slovensko celé.

ETELA OCILKOVÁ

Tichá noc v Slovenskej Ľupči

Časť života som prežil vo svojom rodisku v Slovenskej Ľupči.

Moja vianočná spomienka sa viaže k polnočnej omši. Prichádzalo na ňu veľa ľudí a bola plná radosti a krásnych vianočných piesní.

Po skončení polnočnej svätej omše sme sa vždy zhromaždili pred kostolom, vinšovali si požehnané sviatky a čakali... Čakali na slávnostnú chvíľu, keď sa z vysokej veže kostola ozve krásna melódia. Tichá noc, svätá noc v podaní dvoch členov miestnej hasičskej dychovky. Pieseň sa velebne niesla tichou krajinou.

Raz sa stalo, že počas Tichej noci začali z neba padať veľké vločky, pripadalo mi to ako v rozprávke. Pred kostolom sme stáli ako vo vytržení.

Naši muzikanti už dávno nie sú medzi nami. Patrí im vďaka a spomienka nielen za krásne chvíle, ale aj za čas, ktorý sme spolu prežili už pred takmer šesťdesiatimi rokmi. Na krásne veci sa nezabúda.

JÁN TURČAN

Modlitba za tých, ktorí sú v nebi

Šesť dní pred Vianocami som nastúpila s dcérou do nemocnice. Indikovali jej operáciu s podozrením na karcinóm. Pani docentka nám oznámila, že Štedrý večer asi prežijeme v nemocnici.

Počas hospitalizácie na ARO vedľa dcéry ležal malý 5-dňový chlapček, ktorého si Pán Boh zavolať k sebe domov tri dni pred narodením Božieho Syna. A hoci sme na Štedrý deň boli s dcérou už doma, celé sviatky som myslela na rodičov malého Samka, na ľudí, ktorých blízki už nezaujímajú svoje miesto pri štedrovečernom stole, pretože sú v nebi.

O dva roky neskôr sme si v nesmiernej vďačnosti užili Vianoce všetci spolu. A dokonca aj s ďalším členom našej rodiny, na začiatku decembra sa nám narodilo zdravé bábätko.

Počas Vianoc vždy myslím aj na tých, ktorí také krásne a radostné Vianoce, žiaľ, nemajú.

GABRIELA J.

Oravské „rolnícke“ Vianoce

Keď sa priblížila očakávaná chvíľa štedrej večere, zazneli všetky tri kostolné zvony. Schádzame sa všetci k sviatočnému stolu v prednej izbe našej drevenice.

Otec si v zadnej izbe robí pred vykloneným zrkadlom sviatočne „nakrútený“ účes. Teraz je, hľa, ako mládenec. Červené jabĺčka, ktoré mama zamenila od putujúcich dolniakov za mericu jačmeňa alebo ovsu, sme povešali po zelených „vareškách“. Presne o šiestej, keď zazvonili zvony, sme sa pomodlili Anjel Pána. Mama zobrala z truhlice pohár so svätenou vodou a kúskom zelenej chvojinky pokropila stôl. Uprostred večere sme my chlapci (boli sme dvaja bratia a tri sestry) šli do maštale a ovčinka zanielš po kúsku odrezaného chleba.

Aj polnočná svätá omša bola výnimočná. Jeden alebo dvaja sme vždy chodievali ťahať organové mechy, lebo nebola elektrina. S petrolejovými lampami sme sa ponáhľali po vyše metrovom snehu do Božieho chrámu a tým sme ako svätajóanske mušky zvyrazňovali svoj príchod.

Vianočný duchovný atmosféru sme zažili na Orave pod Roháčmi už aspoň mesiac pred sviatkami. Trvala až do Troch kráľov, keď pán farár aj s miništrantmi chodil požehnávať sedliacke – roľnícke domy.

JOZEF BLAHA

Keď padá hviezdny prach

V zime sa u Ponošovcov v Papradnianskej doline tkali pestré koberce i plachty. Ženy párali perie, vyšívali. Muži mali na starosti dobytok, záso-by dreva a odhadzovanie snehu.

„Kedy už príde Ježiško?“ nedočkavo vyzvedali deti. „Keď bude padať hviezdny prach,“ s úsmevom odpovedala babka Mária. „Máte ďalšie dobré skutky na svetík pre Jezuliatko?“ Babka nám maličkým pripomínala, aby sme v adventnom čase zbierali dobré skutky. Vraj z nich potom upletie svetík pre Ježiška, aby mu v jasičkách nebola zima.

Napokon svitol nový deň, keď dedko Ján priniesol z hory voňavý stromček, na ktorý sa zavesili jabĺčka a ozdôbky z lesklých papierikov. Na stole nechýbali oblátky a med, kapustnica s hubami a smotanou, na jazýčkoch sa rozletela Ježiškova kašička (krupicová kaša) a v hanbe nezostali ani makové pagáčiky či našetrené dobroty, ktoré z hôr priniesla prababka Katarína. A to lieskové orechy a sušené ovocie. Keď babka pokropila miestnosť svätenou vodou, zaželela rodine požehnané vianočné sviatky. Všetci sme sa pomodlili a mohlo sa večerať. Pod stromček sa vtedy nedávali darčeky, veď darčekom bol Ježiško sám. S príbuznými sa rodina stretla na polnočnej svätej omši v Papradne. Nikto nepochyboval, že za tichej štedrovečnej noci spolu so snehom padajú na zem strieborné hviezdíčky šťastia.

MÁRIA GÁBORÍKOVÁ, PAPRADNO

Prekvapenie

Dňa 22. decembra 1963 bola nedela. Vonku bola zima a sneh. Ráno sme štyri deti vo veku 13 – 21 rokov boli spolu s mamičkou na svätej omši. Po nej sme pri raňajkách rozmýšľali, či aj tieto Vianoce budeme bez otecka, ktorý bol už šesť rokov v komunistickom väzení vo Valdiciach.

Ako sme sedeli a rozprávali sa, nečakane zazvonil zvonček. Otvoriť bránu išiel najmladší 13-ročný brat. O pár minút sa vrátil s hurónskym krikom a jasom: „Hádajte, kto prišiel.“ Dodnes neviem, ako sme vybehli z kuchyne s odpoveďou – otecko. A skutočne, v predsieni stál náš otec, po dlhšej dvanásťhodinovej ceste sa ocitol v objatí manželky a štyroch detí.

Pán Boh odmenil naše modlitby a vrátil nám otecka domov práve v čase Vianoc. Bohu vďaka za dni najkrajších Vianoc, ktoré sme v roku 1963 prežívali.

PAVOL B.

Vianoce v Afrike

Neobyčajné a krásne Vianoce som prežila s manželom v Tanzánii. V roku 2014 sme sa vzali a rozhodli sa, že svoj spoločný život začneme ďaleko od Slovenska. Naše misionárske duše sa rozhodli pre Afriku. Tešili sme sa, že strávime prvé manželské Vianoce s tradíciami a zvykmi mesta Morogoro.

Na Štedrý deň však manžel ochorel, dostal maláriu. Počas celého dňa som sa o neho starala. Striedavo spal a bdel. Večer sme sa rozprávali a podakovali si navzájom za svoju lásku. Potom som odišla do kostola. Túžila som po polnočnej svätej omši a po Božej prítomnosti. Nikdy nezabudnem, ako som v tričku s krátkym rukávom kráčala v tichu uličkou do kostola a nado mnou boli tisíce hviezd. V tej chvíli som rozmýšľala nad tým, ako sa cítili pastieri v tú noc, keď sa im zjavil anjel. Boh ma odmenil nádherou ticha, uvažovaním nad tajomstvom jeho narodenia a nad všetkými zázrakmi, ktoré ma postretli.

Ten najkrajší darček sme však dostali až o týždeň. Zistili sme, že čakáme naše prvé dieťaťko. A tak dodnes spomíname na to, že najkrajšie Vianoce sme strávili v Tanzánii. Vďaka ti, Pane.

STANKA LAURINČIKOVÁ

**Boh ma odmenil
nádherou
ticha, uvažovaním
nad tajomstvom
jeho narodenia
a nad všetkými zázrakmi,
ktoré ma postretli.**

Vianočné zázraky

V roku 1969 som nastúpila ako kandidátka k milosrdným sestrám Svätého kríža do Krškán pri Leviciach. V areáli ústavu pre duševne postihnuté deti pracovali na výstavbe novej budovy aj väzni, ktorých vozili z Levíc.

Jedným z nich bol aj – nazvime ho – Marek. Vraavel, že nám závidí radosť, ktorú máme. Navrhli sme mu: „Máme tu knižku, môžete sa očistiť a svojím utrpením odčiniť spáchané chyby.“ A Marek to zobral vážne. Chcel ísť na svätú spoveď. Duchovný otec to najskôr odmietol. Domnieval sa, že z Marekovej strany to bolo len vzplanutie. Mladík to nevzdával. Vypýtal si od nás modlitebnú knižku, aby sa mohol dobre pripraviť. Kňaz nakoniec Mareka vyspovedal. Bolo to na

sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Páter mi potom povedal: „Len tak ďalej pokračujte, mládenec to len tak sypal zo seba!“

Keď som najbližšie Mareka stretla, darovala som mu modrý medailónik Nepoškvrnenej. Raz v decembri zastupoval kolegu. Keď bagroval, stroj sa prevrátil. Marekovi sa nič nestalo! Keď sa mu podarilo vyslobodiť, stále opakoval: „Panna Mária ma zachránila.“

Napokon to boli krásne Vianoce. Príbeh Marekovo obrátenia bol pre nás vzácnym darom od Pána Ježiša. Ale aj náš Marek bol šťastný, lebo ho za dobré správanie prepustili z väzenia skôr, už k Novému roku.

SR. GEMMA HUCÍKOVÁ

36 / VAŠE VIANOČNÉ PRÍBEHY

Na Vianoce nikto nebol sám

V poslednú adventnú nedelu v roku 1973 na záver svätej omše už veriaci rozmyšľali nad blížiacimi sa Vianocami, čo ešte treba zabezpečiť, aby sa na nič nezabudlo. Z týchto starostí nás vyrušil pán farár Mons. Viktor Trstenský.

Po svätej omši pozval k štedrovečernému stolu na faru tých, ktorí žijú sami, aby nikto nebol na Vianoce sám. Uvedomili sme si, že aj medzi nami je veľa tých, ktorí sa ani počas sviatkov nedočkajú svojich najbližších. Pri vianočných povinnostiach sme zabudli na nich. Sústredili sme sa len na seba. Nezabudol však pán farár. Všetci, ktorí mali pôvodne zostať osamelí, boli na fare obdarovani spoločenstvom. Mohli sa porozprávať či zaspievať si koledy. Pre tých, ktorí nemohli prísť na faru, pripravil malé balíčky, ktoré roznášali deti. Boli ako anjeli, ktorí sa prišli podeliť o radosť, ktorá v tento večer patrí všetkým.

Mons. Trstenský chodil aj po kolede k ľuďom, porozprával sa, povzbudil a to, čo mu v jednom dome darovali, nechal v druhom, a kde videl nedostatok, siahol do svojho vrečka.

Boli to neobyčajné, nádherné Vianoce pre celú farnosť a v Starej Lubovni sa ešte dlho spomínalo, aký zázračný večer to bol.

LUBOMÍR OGURČÁK

Vianoce sú celý rok

Náš príbeh sa začal 9. novembra 2021, keď som text piesne Mesto spí poslal cez messenger deťom u nás v Krškanoch pri Leviciach. Keďže som ho rozposlal viacerým, nevedel som, že sa vytvorila skupina na internete. Dovtedy sme nemali spevokol ani žiadne spoločenstvo. Počas roka sa však diali malé zázraky a ľudia a deti, čo sa poznali len z videí, sa stali priateľmi. Prežívame spoločné chvíle a snažíme sa žiť vieru. Na našej ceste nás usmerňuje pán farár Marcel Kubinec. Tieto Vianoce bude aj u nás po dlhých rokoch jasličková pobožnosť. Veríme, že Pán Boh z nás bude mať radosť.

Prajeme všetkým radostné a požehnané Vianoce.

ALEXANDER HORŇÁK

Adventná

Nádherne sneží –
jemne, tichučko padajú vločky,
s úžasom na to pozerám mlčky.
Čas pokory a nádeje, že všetko nie je stratené.
Poodchýlené dvere raja,
hoc len skulinka malá, potešia všetkých,
čo pohľadom detsky túžobným
smerujú do toho kraja
s ochotou byť lepší,
vzdať sa planých bojov, trpkosti a nepokojov.

VERONIKA ŠNAPKOVÁ

Prišiel Ježiško

Stalo sa to pred tromi rokmi. Sedeli sme za štedrovečerným stolom. Nastala chvíľa, keď sa poodchýlili dvere do obývačky a najmladších členov rodiny – trojročnú Agátku a dvojročného Simeona – sme poslali na prieskum, aby sa pozreli, či už prišiel Ježiško a priniesol darčeky.

Zrazu sa ozval krik: „Ježiško prišiel! Podte sa pozrieť!“ Zdvihli sme sa zo stoličiek a vošli do tmavej obývačky. Pri

stromčeku jasali deti. Ich pozornosť nepútali darčeky, ale malá keramická soška Ježiška v jasličkách. Agátka ho jemne zdvihla do dlani a ukazovala celej rodine.

Deti zahanbili svet dospelých. Bola to čarovná chvíľa Vianoc, ktorú nenarušili žiadne hmotné dary.

A tak budem na túto chvíľu dlho spomínať a budem sa z nej učiť, aby som nikdy nezabudla na podstatu Vianoc – na Ježiša.

ANNA ŠEVČIKOVÁ

Posledné mamkine Vianoce

Mamka Hermína bola bystrá a na dané pomery rozhladená žena. Pôsobila ako pôrodná asistentka v našej dedine Horný Vadičov. Jej zdravotný stav sa však zhoršoval, napriek tomu pomáhala. Počas Vianoc vždy niečo zobrala spod stromčeka a odniesla chudobným, hoci sama nevládala. Tak to bolo aj v roku 1950, keď sa jej zle kráčalo, ťažko dýchala a musel som ju podopierať.

V januári ju vzali do nemocnice. S otcom a sestrou Otíliou sme mamu navštívili práve v deň, keď na gymnázium v Žiline organizovali rezolúciu, ktorá požadovala prísne potrestanie biskupov Jána Vojtaššáka, Michala Buzalku a Pavla Petra Gojdiča. Mamke som povedal, že som v triede vystúpil proti tomu. Pochválila ma a povedala mi: „Nikdy sa na nič také nedaj.“ Bola to jej posledná rada.

Vianoce v roku 1951 boli pre nás veľmi smutné. Boli nielen bez mamy, ale aj bez otca, ktorého ako triedneho nepriateľa uväznili.

KAROL KUBÍK

Polnočná v Panteóne

Ešte aj teraz mi naskakujú zimomriavky, keď si spomeniem na atmosféru polnočnej omše v rímskom Panteóne.

Antický chrám postavili v roku 27 pred Kristom a pápež Bonifác IV. (608 – 615) ho zasvätil Panne Márii mučeníkov. V súčasnosti je národným mauzóleom i miestom pravidelných bohoslužieb. V chráme sa zachovala pôvodná mramorová dlažba. Návštevníkov však ohromí kupola s kruhovým otvorom s priemerom deväť metrov. Je to jediný zdroj svetla tejto stavby.

Taliani organizátori osláv Veľkého jubilea v roku 2000 ma pozvali na polnočnú svätú omšu. Pri vstupe nás prekvapil podstavec s ohňom pod otvorenou kupolou v strede chrámu. Tieni sľahajúcich plameňov vytvárali zvláštne obrazy, čo spolu s tmavou oblohou presvitajúcou cez otvor vzbudzovalo dojem večnosti. Sedeli sme priamo pred oltárom. Hneď po usadení nás ovládol pocit, že sme súčasťou vesmíru nad nami. Unesení mystickou kulisou započúvali sme sa do spevov, ktoré zneli ako velebné tóny anjelov.

RUDOLF ZELENAY

Vianoce 1944

Autentický zážitok z Vianoc 1944 opisujem v básni. Mala som šesť rokov a vojnu som prežila u starých rodičov v Novej Bani.

Krutá zima.

Brodili sme sa v závejoch, kráčajúc na roráty, hriali nás zateplené kabáty.

Z Gupne ozvala sa prestrelka, obava o život prevelká.

Prosili sme v pokore: „Pane, čo si tam hore, ak je to z tvojej vôle, zastav vojnové pole.“

IDA HANTABÁKOVÁ

Splnený sen

Spomienka na Vianoce, keď prišiel Maximilián a zasnúbili sme sa! Priniesol mi vianočné darčeky. Pamätám si to dodnes. Každý jeden z nich bol pre mňa splneným snom, o ktorom som nikomu nepovedala. Počas Adventu sme boli na vianočných trhoch. Pristavila som sa pri stánkoch, pozerala si veci, ktoré sa mi páčili, ale nekúpila som si ich. A práve tie veci vyťahoval z tašky Maximilián v deň zasnub. Boli pre mňa!

Medzi darčkami bola aj plyšová ovečka, ktorá stráži sny už aj našim deťom. Ako mohol vedieť, že sa mi tá ovečka páči?! Veď to bola hračka, hanbila by som sa mu vôbec priznať, že ju chcem. Ale on si všimol môj pohľad na ňu, bez slov, len pohľad.

Tak také rozprávkové boli naše zasnuby na Vianoce, v ktorých mi Pán Boh ukázal, že s Maximiliánom to bude jeden veľký splnený sen.

MARGARÉTA MÁRIA BAZOVSKÁ

Čo si predstaviť pod pojmom Vianoce

Ak mám byť úprimná, na tohtoročné Vianoce sa veľmi neteším. Možno to znie kruto, ale ak vám odíde do neba jedna z najdôležitejších osôb v živote, atmosféra Vianoc sa zmení. Hoci viem, že babička stále žije v mojom srdci, veľmi mi chýba.

Pred časom som zachytila vetu, ktorá mi ostala v pamäti – anjeli chránia tých, ktorí smútia. Hovorí sa, že v každom z nás prebýva kúsok anjela – kúsok dobra. Či sú to vaši dlhoroční priatelia, alebo noví ľudia, ktorí mali vo vašom živote zohrať dôležité poslanie. Mám pocit, že takýmto anjelom bola babička. Poslala mi do života ľudí – anjelov, za ktorých budem do konca života vďačná. Sú nimi najmä rodičia, ktorí sú chápvaví, srdeční. Všetpili mi mravné a ľudské zásady.

Počas života som prežila mnoho nádherných štedrých večerov. Uvedomila som si, že tohtoročné Vianoce nie sú o darčekom, ale o pochopení, odpustení, láske.

MIRIAM HALE

REDAKCIA SI VYHRADZUJE PRÁVO KRÁTIŤ A UPRAVOVAŤ PRÍSPEVKY.

Stratený Ježiško

Tento príbeh som prežila pred 70 rokmi v kostolíku, ktorý voláme Kláštor svätého Jána z Boha. Vtedy sa oň starali rehoľné sestry Svätého kríža.

Počas Adventu sme chystali darčeky pre rodičov, sestru a brata. Prišli Vianoce: stromček v izbe, modlitba, štedrá večera, podakovanie. Brat bol po celý čas zvláštne ticho.

Na druhý deň išla mamička do práce, robila pri kláštoru. Počula, ako rehoľné sestry hovoria, že z kostolíka zmizla soška Ježiška. V tej chvíli prišiel môj spotený braček na sánkach a hovoril: „Ďakujem ti, Ježiško. Sľúbil som ti, že ak dostanem sánky, tak ťa ako prvého na nich povozím.“

O rok sme od tatka dostali sochu Ježiška. Keď ju kladiem pod stromček, vždy mi príde na myseľ táto príhoda. Denne ďakujem Pánovi, že sme každý deň s ním aj po 70 rokoch.

MÁRIA KOVAČOVÁ

Vďaka tomu, že sme brata dostali ako najdôležitejší vianočný dar, prežívali sme blízkosť dobrého Boha, ktorý k nám prichádza a daruje sa nám v malom Dieťatku.

Vitaj, Jožko

Písal sa rok 1993. Naši mali vtedy šesť detí. A predsa sme ešte chceli mať súrodca. Modlili sme sa za to. Keď nám v júni mamička povedala, že v decembri budeme mať bábätko, veľmi sme sa potešili.

Na ten deň, keď sa narodil náš najmladší brat Jožko, nezabudnem. Bola Tretia adventná nedela, 12. december. V ten deň sme spievali s naším mládežníckym zborom v kostole na rannej svätej omši. Za normálnych okolností by nám ranné vstávanie trvalo dlho. Ale stačilo, že naša staršia sestra prišla do izby a povedala nám: „Dobré ráno! Vstávajúte, máme Jožka!“

Vianoce v roku 1993 boli iné. Dostali sme ten najkrajší vianočný darček: brata Jožka! Veru, aj sme ho mali pod stromčekom vloženého v prútenom bábätkovskom „koši“ – ako živé Jezuliatko!

Práve na tieto Vianoce spomínam ako na najkrajšie. Vďaka tomu, že sme brata dostali ako najdôležitejší vianočný dar, prežívali sme blízkosť dobrého Boha, ktorý k nám prichádza a daruje sa nám v malom Dieťatku.

MICHAELA VESELSKÁ, OV

SNÍMKY: ARCHÍV AUTOROV PRÍSPEVKOV
MIROSLAVA GROMANOVÁ